

Inventatorul teatrului

Dacă personalitatea unui regizor și, totodată, spectacolele sale ar trebui caracterizate prin unul și același cuvânt, Cătălinei Buzoianu și creațiilor ei scenice li s-ar potrivi cel mai bine, cred, cuvântul *teatru*. Pur și simplu. Teatru – pentru a desemna felul unic în care întâmplări, fapte, incidente, amănunte, oameni, eroi, figuranți capătă, parcă prin farmec, rost și viață în spectacolele semnate Cătălina Buzoianu, deși, până să vezi toate acestea cu ochii tăi, nu ți-ai fi închipuit că ele pot sta împreună pe scenă. Teatru – pentru a fixa clipa în care, dintr-un schimb de replici, un spot de lumină și un acord muzical, ia naștere pe scenă emoția și, iarăși, viața în montările Cătălinei Buzoianu, atunci când, din aceleași ingrediente, alt regizor ar fi obținut, poate, frumusețe, sens, idee, dar nu senzația că atunci și acolo ceva pornește să trăiască. Teatru – pentru a evoca făptura mărunțică, mereu învăluită în falduri și plete, luptând cu obiecte recalcitrante, cu laude pe care le respinge ori de care pare că se miră, cu adversități adesea închipuite, cu directori care nu vor, actori care nu pot, scenografi care nu-s gata la timp, critici care nu înțeleg nimic... Teatru – pentru a descrie momentul când privirea care, apărută de ochelari, aleargă mereu, parcă fără a se putea opri la un singur om, se întoarce brusc asupra ta, cu puterea de pătrundere a unui laser, pentru a te citi până în adâncul gândului. Probabil că, dacă până la ea teatrul nu ar fi existat, Cătălina Buzoianu l-ar fi inventat. Mai bine zis, i-ar fi dat viață.

Alice Georgescu

